

Дейв Бакменн
(Грунтується на справжніх подіях)

Данило поспіхом ішов коридором школи. Попереду був його тато, який спорожнявав сміттєвий бак. Данило сподівався, що тато його не побачить. Він опустил голову, намагаючись змішатися з іншими учнями. Йому було соромно, що його тато був прибиральником у школі.
“Доброго ранку, сину!”—сказав тато Данилу, коли

той проходив повз.
Данило прискорив крок, удавши, що не чує. Але інші хлопці вже все помітили.
“Гей, Данило!—крикнув один із хлопців.—Ось твій тато з мітлою! Можливо йому потрібна твоя допомога”.
“Не треба так з Данилом,—втрутився інший

хлопець,—пан Сантос вміє набагато більше, ніж підмітати підлогу. Дивися, він ще може виносити сміття!”

Усі хлопці засміялися.

Данило не міг дочекатися, щоб перейти до середніх класів іншої школи наступного року. Можливо тоді над ним би припинили насміхатися. Він

подивився вбік через плече. Його тато працював з усмішкою на обличчі. Як він міг ігнорувати їхні в'їдливі слова?

Данило забіг в актову залу. У школі мало відбутися святкове зібрання, щоб оголосити вчителя року. Його найкращі друзі Натаніель і Френсіс тримали для нього місце.

Тато Данила

Як його тато
міг ігнорувати
їхні в'їдливі
слова?

“Як гадаєте, кого вибрали вчителі?”—запитав Натаніель.

“Я сподіваюся, пані Окампо”,—сказав Френсіс.

“Вона дуже хороша!”—сказав Натаніель. “А мені найбільше подобається пан Торрес. А ти за кого, Данило?”

Данило подумав про своїх учителів. “Мені подобаються всі мої вчителі. Важко вибрати когось одного”.

Підвівся директор. Святкове зібрання розпочалося!

“Настав час оголосити вчителя року!”—сказав директор.—Цього року у нас було багато прекрасних учителів. Але зрештою наш вибір був децю незвичним”. Він підняв угору дощечку з прізвиськом. “Нашим учителем року став пан Сантос, наш шкільний прибиральник!”

Данило не міг повірити! Його тато—вчитель року? Але ж він навіть не вчитель!

Тато Данила вийшов на подіум. Усі плескали в долоні і підтримували його. Директор потиснув йому руку. Потім він сказав: “Дехто з вас, можливо, думає, що пан Сантос не є вчителем. Але він навчає нас кожного дня своїм прикладом. Щоранку він першим приходив до школи. Після уроків він часто останнім іде додому. Будь-яка робота є почесною, якщо працювати старанно і працювати з радістю. Саме цього нас навчав Анжело Сантос. Саме тому Анжело Сантос є вчителем року”.

Данило подумав про те, як його тато спорожнював сміттєві баки. Він знав, як важко доводилося татові працювати. І його тато не дозволяв собі перейматися тим, що казали інші. Можливо він міг би допомогти Данилу цього навчитися.

Зібрання закінчилося, і Данило підвівся. “Ідіть без мене”,—сказав він своїм друзям.

Данило піднявся на подіум. Люди оточили його тата, тиснули йому руку і плескали по спині. Кожен із них дякував за його приклад. Данило чекав скраю натовпу, доки всі не розійшлися.

Його тато подивився на табличку, потім уверх і усміхнувся.

“Хто міг подумати, що таке можливо,—здивовано сказав його тато,—що я, шкільний прибиральник?!”

“Я так тобою пишаюся, тату!” Данило підбіг до тата й обійняв його. Його тато ... вчитель року! ●

Ця історія сталася на Філіппінах.

